

Pika Polonici ni bilo treba prigovarjati. Poleteli sta nazaj skozi vrt. Stezice so se belile v zlatem jutranjem solncu; hijacinte so si bile nadele rosni diadem, da se je lesketalo v tisočih lučkah; tulipani so odpirali čašice solncu in so še zaspano mežikali; jasmin je bil napolnil bele čašice s hladilno roso; citrončki so omahovali od cveta do cveta, med travo pa so se oglasili zaspani murni.

»No, tukaj je bilo tudi menda veselo danes ponoči!« — se je jezila zlata Mimica. »Hijacinte so še zdaj nališpane, tulipani vsi zaspani, neumiti in nepočesani, pri jasminu so še zdaj polne čaše, in godci-murni še ob belem dnevu škripljejo na svoje gosli!«

Pika Polonica je pa ni več slišala. Domotožje je trkalo na njeno srčece, in vsa blažena je letela proti domu, proti velikemu cvetočemu travniku, kjer stoji bela marjetica — njen domek in kjer jo čaka vsa v skrbeh njena mamica.

J. E. Bogomil:

Deset vprašanj.

2. Česa si najbolj želite?

Skoraj ni mogoče povedati, kako pisane so vaše želje. Velike so. Izpeljive in neizpeljive.

Jožko z Gore gleda nazaj in bi rad, da bi še enkrat začel hoditi v šolo. Vse drugače bi se učil.

Svoj čas smo v šolo grede neštetokrat modrovali, kako bi bilo prijetno, če bi znali letati po zraku. Igraje bi prišli v šolo, v Ljubljano, k stricu v Ameriko. Želeli smo si voza, ki bi sam vozil, brez konj. Takrat so bile naše želje otročje, prazne. Danes pa? ... Koliko jih je med nami, ki vam uhajajo želje na kolo, na avto, na

zrakoplov! Oh, ko bi to imeli, kam bi povsod oddrdrali, kaj bi vse videli! Zagreb, Belgrad bi bila kakor doma, Pariz pri sosedu, Amerika pa kakor koncem vasi.

Našim deklicam — psst, tiho, da vam povem! — pa uhajajo želje tja v mesto pred vse tiste prodajalne, kjer je naprodaj blago za nove obleke; kjer je razobešeno razno lepoticje: verižice, uhani, nakitje za lase, in kakor se že imenuje ves tisti dragoceni drobiž. Ničemurnice! Zdaj se pa jezite, ker smo vas izdali? Kako radi bi vam napisali v opomin Gregorčičevo »Na semnji«! Pa je ne bomo. Same si jo poiščite!

Pa niso vse take. Dobro poznamo tudi tiste, ki žele obilo mami pomagati na njivi, na vrtu, pri otrocih, v kuhinji. Ne gre še vse, kakor bi moralo, volja je pa le dobra. Ne bo dolgo, pa bo želja postala resnica. Da bi le takrat tudi želele predvsem mami pomagati in bi ne silile z rodne grude v mesta, v svet!

O kralju Salomonu beremo, da se mu je prikazal Bog in mu rekel: »Prosi, kar hočeš, vse ti dam.« In Salomon je prosil: »Daj tedaj svojemu hlapcu poučljivo srce, da more soditi tvoje ljudstvo in razločevati med dobrim in hudim.«

Kakšne želje bi pa vi izrekli, če bi se vam kaj takega primerilo? Kar slišimo vas, kako si zdajle, ko te besede berete, drug za drugim odgovarjate: »Zdravje! — Moč! — Dolgo življenje! — Srečo! — Da bi se pridno učil! — Da bi bilo kmalu konec učenja! — Lepoto! — Bogastvo! — Dobre jedi! — Da bi ostal vedno doma! — V Ameriko! — Nov klobuk! — Uro! — Nebesa!«

Kolikor glav, toliko željâ!

H koncu še nekaj za smeh.

Pravijo, da je bilo v tistih dobrih časih, ko so po naših krajih hodile dobrohotne vile in so obiskovale ljudi in jim izkazale marsikakšno dobroto. Pa pride ena taka vila v pošteno hišo na kmetih. Mož in žena sta bila ravno oba doma. Pa jima reče vila: »Ker sta oba dobra in poštena, izrecita zdajle tri želje! Kar si bosta želela, se vama bo zgodilo.« Ker je žena ravno kuhala, je vzdihnila: »Oh, da bi imela zdajle eno klobaso!« Takoj je bila klobasa pred njo. Mož se je pa

razjezil, ker je zaprosila žena za tako malenkost, ko bi bila lahko dobila kaj boljšega, pa je zavpil: »Da bi se ti klobasa na nos obesila!« In glejte, že je visela ženi klobasa na nosu. Potem sta pa mož in žena oba skupaj lepo prosila, naj vzame vila ženi klobaso z nosa. In vila jima je tudi ustregla.

Tri želje — pa brez uspeha! Koliko vaših želja je in bo tudi ostalo praznih!

Ker smo si pa prijatelji, zato sklenimo to pisanje o vaših željah z željo: Vse, kar si pametnega in koristnega želite, naj se vam zgodi! Nespametnih željâ vas pa Bog obvari!

Ivan Albrecht:

Narodna.

*Pod oknom poje ptičica,
oj drobna ptičica,
takole ptička žrgoli,
da hitro čas beži.*

*Poslušam ptičko mnogo dni,
oj mnogo dni,
pa slednji dan mi gostoli,
da sreča stalna ni.*

*Sem danes mlad in zdrav, vesel,
oj zdrav, vesel,
bom jutri v črnem grobu spal
in smrti kumoval.*

*Na gredi cvète rožica,
oj lepa rožica,
pa huda toča prihrumi
in rožico umori.*

*Le roža ena v dnu srca,
oj v dnu srca,
premaga smrt in vse gorje —
nedolžnost ji je ime.*